jalg mitte weel ei olla läbbi köndind, ja kus palju woeraid ellajaid leida. Lähme, wehhed, waatama, kas on nenda, kuida öldakse ollewad. Tee on küll pikk ja tük merd, teine maad, agga mis meil sest luggu? meie saame laewa ja hobbuse öllul priskest eddasi. — On agga küll kaugel Kaliwornist ärra, se Brasilia maa, reisi et sull tüddinus käes, ei tee tahha otsa löppeda. Ja on siin sedda pallawat, mis nörgestusse peale aiab, otse kui sauna leil. Hea weel, et märjukest rohkest leida, muido olleks surm warraks. No küll selle triip hoone sees puud ja willi sigginewad! Waata, wennikenne! mis mets siin kaswab. Et küll Kaliworni sedri puid siin ei olle, siiski aiab se lehtmets omma rõgatuma sammastega hirmo peale. Ennäh, mis räggas need puud siin on, üks teise naial längus, mönni sirge kui püss, mönni kõwwer ja okslinne kui meie maa tamm. Ühhe jured maast wäljas, kui olleks ta ülles howatud, teine näitse üllewelt allaspiddi kaswawat, sest ta latw, täis punnasid öisa, rippub köikudes teiste okste wahhel. Seal jälle mässib ennast üks keere, nenda kui ummalad ümmer ridwa, pikki puu sammast taewa pole, et ka päikest nähha saaks, ja waata, mis jämme ja sitke ta an, kui kannepinne kõis. Mingo selle räggadikku sisse hunt ehk karro, ei innimesse südda julge senna minna. Wõtta küll kirwes kätte, ja raiu ennesselle teed, — ei se möedu middagi. Nende

puude ladwad on kui holega ühte punnutad ja köitega kokku köidetud, ni paksus lehtes, et sealt pääwa wirud läbbi ei paista. Nemmad kaswawad ühhe teise wõidu: kes jõudsam on, lämmatab nabre ärra, ennesse ellu ummuksest peastes. Mönni puu, mis omma pea ülle teiste sirutab, ja kelle igga öige pikka arwat ollewad, on täis sammalt ja muid koerkappa mehhi, kes tedda kuiwaks immewad ja tedda selle läbbi enne aegu ärra surmawad. Mets on täis ärra lämmatud ja pihhastand puid, mis puttukad urbseks aiawad, nenda et nad üirikesse aea pärrast suure mürrina ja kärrinaga mahha langewad, kus nad ärra mäddandes tullewa seltsile maad rammustawad.

Siin metsas on keiksuggu kallid wärwi puid leida, misga meie naesed koddu lönga wärwiwad. Teie teate küll, kui raske se puu on, mis kaupmehhed brasili-puuks nimmetawad, ja et ta kõwwa on, kui sarw; tunnete ka mahhoni puud, kellest tislarid sakstelle ello maca ristu tewad: neid puid on siin ülle arru kaswamas.

Metsad on ka siin maal, nenda kui iggas kohhas, hingelisse lomade ellu paik. Küll on siin suuri kiskjaid metsalissi, kes omma möörgamisega ösel ihhu karwad püsti aiawad; küll ka arrawerrelissi hirweid, pödrasi, lamba ja kitse suggu mälletsejaid ja teisi ellajaid, kes pääwa aegu metsa all kepsu lüies toidust wõttawad. Orrawad ja naljakat